

Cod ECLI ECLI:RO:CASVA:2021:034.000017
Operator de date cu caracter personal: 8720
Dosar nr. 704/39/2020

- anulare act administrativ -

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 17

Ședința publică din 15 martie 2021

Președinte Diana Grigorean

Grefier Mihaela – Oana Sbârnea

Pe rol, judecarea acțiunii în contencios administrativ având ca obiect „anulare act administrativ” formulată de reclamantul Dîmbu Dumitru cu domiciliul procesual ales la Cabinet Avocat Bărbuță Bogdan cu sediul profesional în municipiul Rădăuți, Piața Unirii nr. 70, județul Suceava, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori cu sediul în sectorul 6 al municipiului București, Calea Plevnei nr. 141 B.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns avocat Bărbuță Bogdan, care a depus împuternicire avocațială din partea reclamantului (fila 67 dosar), lipsă fiind reclamantul și reprezentantul pârâtului.

Procedura de citare, legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, grefierul de ședință învederând că: este primul termen al dosarului, că reclamantul a depus dovada achitării taxei judiciare de timbru de 50 lei astfel cum s-a dispus prin rezoluția din 26 noiembrie 2020 și că, în procedura de regularizare a cererii pârâtul a depus întâmpinare la acțiune.

În considerarea dispozițiilor art. 131 Cod procedură civilă, instanța a acordat cântul asupra competenței.

Avocat Bărbuță Bogdan a precizat că nu are obiecțiuni cu privire la competența instanței.

Având în vedere și opinia apărătorului ales al reclamantului, instanța s-a declarat competentă general, material și teritorial în soluționarea cauzei.

Consultând actele și lucrările dosarului, instanța a constatat că prin întâmpinare s-a invocat excepția inadmisibilității acțiunii și a acordat cuvântul asupra acestei excepții și pe fondul cauzei.

Avocat Bărbuță Bogdan a solicitat respingerea excepției inadmisibilității acțiunii. În susținere a precizat că în hotărârea atacată în pagina a treia ultimul paragraf se precizează: „În raport de efectul juridic produs, minuta ce face obiectul plângerii prelabile formulate de domnul Dîmbu Dumitru este act administrativ în sensul art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, susceptibil de a fi atacată prin plângere prelabilă, în temeiul art. 7 alin. 1 din aceeași lege, la Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, în temeiul art. 40 alin. 2 lit. q) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.” După statuările din propria hotărâre, să invoci prin întâmpinare excepția inadmisibilității acțiunii susținând exact contrariul, aproape, dacă nu ar fi un joc de cuvinte, s-ar putea vorbi de inadmisibilitatea invocării excepției inadmisibilității neputând fi formulate apărări total contradictorii propriei opinii exprimate în actul ce este atacat. A susținut că față de consecințele pe care produce minuta comisiei de lucru, aceasta este un act administrativ în sensul legii contenciosului administrativ și supus cenzurii

în procedura aleasă de reclamant. În situația în care acțiunea ar fi inadmisibilă, în considerarea art. 13 din CEDO se pune întrebarea care ar fi remediul efectiv și ce cale de atac ar avea reclamantul față de minuta comisiei de lucru a CSM.

Pe fond, a arătat că funcție de circumstanțele concrete, comisia poate să amâne exprimarea unui punct de vedere la proxima ședință, dar în nici un caz nu poate fi acceptată o amânare sine die, pe o durată nedeterminată dar estimabilă în ani, acesta echivalând cu o veritabilă suspendare a soluționării cererii, care nu poate fi dispusă decât de Secția pentru procurori a CSM, nicidecum de o comisie de lucru printr-o minută. A solicitat admiterea acțiunii cu consecința anulării hotărârii atacate și obligarea pârâtului la soluționarea efectivă a cererii de pensionare a reclamantului.

A precizat că nu solicită cheltuieli de judecată.

Declarând dezbaterile închise, după deliberare,

CURTEA,

Asupra cauzei de față, constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Suceava – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. 704/39/2020, reclamantul Dîmbu Dumitru în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori, a solicitat ca prin hotărârea ce o va pronunța, instanța să dispună:

- anularea Hotărârii nr. 499 din 29 mai 2020 a Consiliului Superior al Magistraturii- Secția pentru procurori;

- obligarea Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori să procedeze la soluționarea efectivă a cererii sale de pensionare, respectiv să emită o hotărâre prin care să constate că îndeplinește toate cerințele legale pentru acordarea pensiei de serviciu și că se impune înaintarea către Președintele României a propunerii emiterii decretului de eliberare din funcție prin pensionare.

În motivarea acțiunii a prezentat pe scurt evoluția procedurii judiciare, arătând că, prin cererea înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 5651/06.03.2020 a solicitat eliberarea sa din funcția de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Suceava, prin pensionare.

În ședința din data de 31 martie 2020, Comisia nr. 2 Procurori - „Resurse umane și Organizare” a decis, printr-o minută (nr. lucrare: 7/5651/2020): „amânarea cererii de pensionare formulată de domnul Dimbu Dumitru, procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, în prezent suspendat din funcție, până la data încetării cazului de suspendare.”

În temeiul art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a formulat plângere prealabilă împotriva acestei „minute”, invocând două motive de nelegalitate ale acesteia:

1. Amânarea soluționării cererii sale de pensionare, pe o perioadă nedeterminată, echivalează cu o veritabilă suspendare a soluționării cererii, care nu putea fi dispusă decât de Secția pentru procurori, iar nicidecum de către o comisie de lucru, printr-o minută.

2. „Amânarea cererii de pensionare /../până la data încetării cazului de suspendare ” ar putea fi justificată numai în situația în care data / motivul / circumstanțele încetării cazului de suspendare ar influența modul de soluționare a cererii de pensionare. Dar, chiar și în cea mai negativă situație posibilă pentru (cea a unei condamnări penale), față de situația concretă în care se află și de efectele obligatorii ale Deciziei nr. 43 din 14 octombrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă, dreptul său la pensia de serviciu este și rămâne un drept definitiv câștigat.

Prin Hotărârea nr. 499/26.05.2020 a Consiliului Superior al Magistraturii -Secția pentru procurori a fost respinsă, ca neîntemeiată, plângerea prealabilă formulată împotriva Minutei ședinței Comisiei nr. 2 Procurori - „Resurse umane și organizare” din data de 31 martie 2020.

Cu privire la primul motiv de nelegalitate a Minutei Comisiei nr. 2 Procurori – „Resurse umane și organizare”, a precizat reclamantul că în plângerea prealabilă a inserat prevederile art. 53 alin. 1 și 2 din Legea nr. 317/2004 și art. 68 alin. 1 din Regulamentul nr. 3 decembrie 2018 de

Din prevederile legale anterior menționate rezultă că, comisia are rolul de „structură pregătitoare de specialitate” a Secției pentru procurori. Aceasta înseamnă că o comisie de lucru nu poate niciodată soluționa

o cerere de competența secției, ci doar își exprimă punctul de vedere cu privire la cererea respectivă, prin întocmirea minutei prevăzute la art. 37 alin.2 din Regulament.

Fără îndoială că o comisie de lucru poate, în funcție de circumstanțele concrete, să amâne exprimarea unui punct de vedere la proxima ședință, dar în niciun caz nu poate fi acceptată o amânare sine die, pe o durată nedeterminată (dar estimabilă în ani), „până la data încetării cazului de suspendare.

Așa fiind, a apreciat reclamantul că:

- prin minuta criticată nu numai că, comisia refuză efectiv exprimarea unui punct de vedere cu privire la cererea sa de acordare a pensiei de serviciu, dar nici nu înaintează cererea Secției pentru procurori spre competență soluționare, existând riscul evident ca solicitarea sa să rămână nesoluționată timp de ani de zile - situație evident inacceptabilă;

- prin consecințele pe care le produce, o asemenea decizie („amânarea cererii de pensionare formulată de domnul Dîmbu Dumitru, procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, în prezent suspendat din funcție, până la data încetării cazului de suspendare”) echivalează cu o veritabilă suspendare a soluționării cererii, care nu poate fi dispusă decât de către Secția pentru procurori, iar nicidecum de către o comisie de lucru, printr-o minută.

A învederat reclamantul faptul că răspunsul la a argumente ale sale se regăsește într-un singur paragraf din motivarea hotărârii C.S.M. - Secția pentru procurori: „De asemenea, critica petentului în sensul că se refuză efectiv de către Comisie exprimarea unui punct de vedere cu privire la cererea sa de acordare a pensiei de serviciu, precum și faptul că nu se înaintează de către Comisie cererea sa Secției pentru procurori spre competență soluționare, nu poate fi primită.”

Se poate observa că în realitate pârâtul nu a motivat în nici un fel hotărârea sa rezumându-se la o afirmație lapidară, lipsită de orice argumente.

Dată fiind situația, a arătat reclamantul că nu poate decât să reitereze aspectele invocate în plângerea prealabilă, fără să poată dezvolta o critică efectivă a hotărârii C.S.M. - Secția pentru procurori, pentru că pur și simplu nu există o motivare pe care să o poată supune unei asemenea critici și că, dacă prin întâmpinare pârâtul va aduce argumente suplimentare, va replica la acestea prin răspunsul la întâmpinare pe care îl va formula.

Cu privire la al doilea motiv de nelegalitate a Minutei Comisiei nr. 2 Procurori – „Resurse umane și organizare” reclamantul a arătat că în hotărârea sa, pârâtul a susținut că amânarea soluționării cererii sale de eliberare din funcție prin pensionare se impune în temeiul art. 49 alin. 4 din Legea nr. 53/2003 aplicabil în speță în temeiul art. 278 alin. 2 din același act normativ, precum și în temeiul art. 63 alin. 2 din Legea nr. 303/2004.

În considerarea prevederilor art. 49 alin. 4 din Legea nr. 53/2003, a apreciat reclamantul că niciunul din argumentele pârâtului nu este justificat întrucât nu a solicitat recunoașterea unui drept care ar rezulta din îndeplinirea funcției de procuror, ci a solicitat încetarea îndeplinirii acestei funcții, prin una din modalitățile prevăzute de lege așa încât art. 49 alin. 4 nu este incident în cauză.

Susținerea că soluționarea cererii sale de eliberare din funcția de procuror prin pensionare „ar lipsi de conținut prevederile art. 63 alin. 2 din Legea nr. 303/2004” este – în opinia reclamantului- nejustificată.

Art. 63 alin.2 din Legea nr. 303/2004 nu cuprinde o reglementare exhaustivă a tuturor cazurilor de încetare a suspendării unui magistrat din funcție, ci doar o reglementare a unor cazuri particulare de încetare a suspendării unui magistrat din funcție și anume a acelor cazuri care au ca efect repunerea magistratului în situația anterioară suspendării. În toate aceste cazuri era necesară o reglementare distinctă deoarece se pune problema acordării retroactive a unor drepturi decurgând din exercițiul funcției de magistrat. În mod cert, încetarea suspendării din funcția de magistrat operează și în cazurile prevăzute de art. 65 alin. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 303/2004, dar nu era nevoie de o reglementare specială a acestor situații.

A solicitat a se lua în considerare Punctul de vedere al Direcției legislație, documentare și contencios din cadrul C.S.M., exprimat în lucrarea cu nr. 5274/2017, conform căruia: „...de lege lata, atâta vreme cât nu a intervenit anterior o altă cauză de eliberare din funcție, judecătorul sau procurorul suspendat din funcție, fie în temeiul art. 62 din Legea nr. 303/2004, fie în temeiul art. 52 alin. 1 sau art. 76 alin. 4 din Legea nr. 317/2004, își poate exercita dreptul de a demisiona în condițiile art. 65 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 303/2004, Consiliul

Superior al Magistraturii fiind obligat să ia act de manifestarea unilaterală de voință a magistratului și să propună eliberarea acestuia din funcție, prin demisie.” Ori, nici demisia nu este prevăzută la art. 63 alin.2 din Legea nr. 303/2004, dar chiar C.S.M. apreciază că eliberarea din funcție, prin demisie, este perfect legală, chiar dacă magistratul este suspendat din funcție în temeiul art. 62 din Legea nr. 303/2004. Mutatis mutandis, acest punct de vedere este aplicabil și în cazul eliberării din funcție prin pensionare.

Pe de altă parte, a solicitat a fi avute în vedere și argumentele pe care le-a expus în plângerea prealabilă, referitoare la consecințele Deciziei nr. 43 din 14 octombrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă, precum și cele privind faptul că, la data formulării cererii de pensionare, dreptul său la pensia de serviciu era un drept definitiv câștigat.

Prin întâmpinarea depusă la 22 ianuarie 2022, pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii a invocat în principal excepția inadmisibilității cererii cu consecința respingerii cererii ca inadmisibilă și în subsidiar, a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

În susținerea excepției inadmisibilității cererii, pârâtul a arătat că potrivit art. 1 alin. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, „(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public. (2) Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.”

Potrivit art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, „înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care i se adresează trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia. Pentru motive temeinice, persoana vătămată, destinatar al actului, poate introduce plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, și peste termenul prevăzut la alin. 1, dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului.”

Potrivit art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, „Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. 1 lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim. Motivele invocate în cererea de anulare a actului nu sunt limitate la cele invocate prin plângerea prealabilă.”

Astfel, se observă că hotărârea atacată în cauză, prin care a fost respinsă plângerea prealabilă formulată de reclamant împotriva minutei ședinței Comisiei nr. 2 Procurori - „Resurse umane și organizare” din data de 31 martie 2020, nu este act administrativ, așa cum este acesta definit de prevederile art. 2 alin. 1 lit. c) din același act normativ, întrucât nu naște, nu modifică sau nu stinge raporturi juridice.

Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, conferă persoanei vătămate dreptul de a ataca exclusiv actul administrativ vătămător nu și răspunsul la plângerea prealabilă formulată împotriva acestuia. Rolul plângerii prealabile, așa cum este reglementată de art. 7 din același act normativ, este acela de a da posibilitatea autorității publice de a reveni asupra actului pretins vătămător prin revocarea acestuia, soluția și răspunsul la această solicitare nefiind date în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii și deci nereprezentând un nou act administrativ.

Inadmisibilitatea cererii derivă și din faptul că minuta ședinței Comisiei nr. 2 Procurori - „Resurse umane și organizare” din data de 31 martie 2020 prin care s-a dispus amânarea cererii reclamantului de eliberare din funcție prin pensionare nu este un act administrativ în sensul definit prin dispozițiile art. 2 alin.

1 lit. c) din același act normativ, întrucât amânarea soluționării unei cereri nu dă naștere, nu modifică ori nu stinge raporturi juridice.

În considerarea aspectelor anterior relevate, pârâtul a solicitat, în principal, admiterea excepției inadmisibilității cererii, cu consecința respingerii acesteia ca inadmisibilă.

În ceea ce privește netemeinicia cererii pârâtul a apreciat ca neîntemeiate susținerile reclamantului.

Cu privire la lipsa de abilitare a Comisiei nr. 2 Procurori - „Resurse umane și organizare” din data de 31 martie 2020 de a se pronunța asupra cererii reclamantului de eliberare din funcție prin pensionare în sensul amânării acestei cereri până la încetarea cazului de suspendare din funcție a reclamantului, atribut ce în opinia acestuia aparține Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, au fost inserate dispozițiile art. 53 din Legea nr. 317/2004, republicată cu modificările și completările ulterioare, ale art. 68, art. 54 și art. 38 alin. 1 din Regulamentul de organizare și funcționare Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 1073/2018 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, cu modificările ulterioare.

Având în vedere dispozițiile legale anterior menționate a apreciat pârâtul, contrar susținerilor reclamantului, că soluția Comisiei nr. 2 Procurori - „Resurse umane și organizare” din data de 31 martie 2020 de amânare a soluționării cererii de eliberare a reclamantului din funcție prin pensionare până la data încetării cazului de suspendare nu exced atribuțiilor ce revin acestei comisii și nu încalcă atribuțiile Secției pentru procurori, care, potrivit art. 40 alin. 2 lit. d) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările ulterioare, propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a procurorilor.

Prin urmare, o nesocotire a competenței ce revine Secției pentru procurori s-ar fi putut reține numai în cazul în care Comisia nr. 2 Procurori - „Resurse umane și organizare” ar fi dispus fie eliberarea din funcție a reclamantului, fie respingerea cererii sale întrucât potrivit prevederilor legale sus citate, această atribuție aparține doar Secției pentru procurori, nu și în situația pe care reclamantul înțelege să o critice și anume aceea în care s-a dispus amânarea unei solicitări de eliberare din funcție prin pensionare.

A subliniat faptul că însuși reclamantul acceptă faptul că o comisie de lucru poate, în funcție de circumstanțele concrete, să amâne exprimarea unui punct de vedere. Nu are însă nicio rațiune limitarea pe care reclamantul o aduce unei astfel de posibilități, stabilind fără justificare că o astfel de amânare poate fi făcută doar până la proxima ședința a comisiei.

Referitor la susținerile reclamantului privind eronata reținere de către Secția pentru procurori a temeiurilor de drept cu privire la soluția de amânare a cererii sale de eliberare din funcție prin pensionare, a precizat pârâtul că, reclamantul este în prezent suspendat din funcția de procuror, în condițiile art. 62 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 303/2004, cu modificările și completările ulterioare. În considerarea prevederilor legale anterior amintite, în mod judicios a apreciat Secția pentru procurori prin hotărârea prin care a respins plângerea prealabilă a reclamantului formulată împotriva minutei Comisiei nr. 2 Procurori - „Resurse umane și organizare” că amânarea solicitării de eliberare din funcție a reclamantului este justificată de cerințele care se desprind din dispozițiile art. 49 alin. 4 coroborate cu cele ale art. 278 alin. 2 din Codul muncii, având totodată în vedere și dispozițiile art. 63 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dar și cele statuate prin Hotărârea nr. 334 din 13 martie 2014 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a decis, cu valoare de principiu, că solicitările de eliberare din funcție, prin pensionare, formulate de judecători/procurori suspendați din funcție se amână până la încetarea cazului de suspendare.

Și Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut prin decizia nr. 747 din 22.02.2018 că „așa cum s-a arătat și în cuprinsul hotărârii contestate, Codul Muncii constituie dreptul comun în materia raporturilor de muncă, prevederile sale fiind aplicabile inclusiv în cazul magistraților procurori, în condițiile în care nu se stabilește existența unei incompatibilități între acestea și normele din legislația specială. Altfel spus, în lipsa unor reglementări contrare exprese, în legislația speciala aplicabilă magistraților, devine incidentă cauza de suspendare a termenului de preaviz aferent demisiei în toate cazurile în care, pe durata respectivului termen, raporturile sunt suspendate, indiferent de tipul suspendării.

Având în vedere împrejurarea că, la momentul soluționării cererii de demisie, contestatorul era deja suspendat din funcția de procuror, în mod corect Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că nu se mai impune analizarea cererii acestuia.”

Reținând că a intervenit suspendarea din funcție, Curtea a constatat că a existat un impediment pentru a se lua în discuție cererea contestatorului de demisie, motiv pentru care a respins contestația formulată.

Situația de fapt ce face obiectul cauzei este similară celei soluționate prin decizia nr. 747 din 22 februarie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dat fiind faptul că a intervenit suspendarea din funcție a judecătorului, anterior analizării cererii de eliberare din funcție prin pensionare formulată de acesta. Or, așa cum s-a reținut în hotărârea menționată acest aspect constituie un impediment pentru analizarea unei astfel de cereri formulate de magistrat.

Alegațiile reclamantului privind înlăturarea de la aplicare a dispozițiilor art. 49 alin. 4 din Codul muncii, cu motivarea că prin cererea de eliberare din funcție prin pensionare nu a solicitat recunoașterea unui drept ce ar rezulta din îndeplinirea funcției de procuror, ci încetarea îndeplinirii acestei funcții, nu pot fi acceptate, întrucât finalitatea unei astfel de cereri (eliberarea din funcție prin pensionare) constă în obținerea unui drept și anume obținerea pensiei de serviciu (așa cum reiese din chiar afirmațiile reclamantului referitoare la existența unui drept al său câștigat privind pensia de serviciu, dar și din solicitarea acestuia adresată instanței de judecată privind obligarea pârâtului să emită o hotărâre prin care să se constate că îndeplinește toate cerințele legale pentru acordarea pensiei de serviciu, cu consecința înaintării către Președintele României a propunerii emiterii decretului de eliberare din funcție prin pensionare).

Pârâtul a adus următoarele argumente în ceea ce privește susținerile reclamantului privind aplicarea mutatis mutandis a celor stabilite în punctul de vedere al Direcției legislație, documentare și contencios din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii exprimat în lucrarea nr 5274/2017:

Punctul de vedere la care face trimitere reclamantul are un caracter intern notele întocmite de compartimentele aparatului tehnic al Consiliului Superior al Magistraturii reprezentând documente ce conțin opinii interne, pregătitoare, cu rol consultativ, ce nu produc efecte juridice față de vreo persoană. Prin urmare, nu poate fi primită solicitarea reclamantului de aplicarea mutatis mutandis a celor relevate în cuprinsul acestui punct de vedere.

Doar hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii exprimă punctul de vedere oficial al instituției cu privire la o anumită situație analizată (indiferent de opinia și conținutul notelor întocmite de compartimentele aparatului tehnic al Consiliului Superior al Magistraturii), acestea fiind publicate pe site-ul oficial al instituției.

A învederat pârâtul faptul că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu și-a însușit punctul de vedere sus menționat, așa cum reiese din ordinea de zi soluționată a ședinței Plenului din data de 21 martie 2017.

A precizat faptul că în ședința din 19 noiembrie 2012 Comisia nr. 1 - „Independența și responsabilizarea justiției, eficientizarea activității acesteia și creșterea performanței judiciare; Integritatea și transparența sistemului judiciar” din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a decis că hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii, au caracter de documente de interes public, notele și punctele de vedere ale direcțiilor de specialitate având doar rolul de lucrări pregătitoare.

Cu referire la susținerile reclamantului privind incidența Deciziei nr. 43 din 14 octombrie 2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a precizat faptul că această decizie nu are incidență în cauză, în condițiile în care cererea reclamantului de eliberare din funcție prin pensionare nu a fost analizată în fond.

După cum se poate observa, prin decizia sus menționată, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat în ceea ce privește dispozițiile art. 83² din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost introdus prin Legea nr. 118/2014 pentru completarea Legii nr. 303/2004, că dispoziția legală menționată nu se aplică în cazul condamnărilor pentru infracțiuni săvârșite anterior intrării sale în vigoare.

În cuprinsul deciziei sus menționate Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu a supus analizei și alin. 2 al art. 83² din Legea nr. 303/2004, care dispune că „Punerea în mișcare a acțiunii penale pentru una dintre infracțiunile prevăzute la alin. 1 atrage, de drept,

suspendarea soluționării cererii de acordare a pensiei de serviciu sau, după caz, suspendarea plății pensiei de serviciu, dacă aceasta a fost acordată până la soluționarea definitivă a cauzei.”

În consecință, amânarea cererii reclamantului de eliberare din funcție prin pensionare până la încetarea cazului de suspendare, care reprezintă, după cum însuși reclamantul a afirmat, o suspendare a soluționării unei astfel de cereri, este în concordanță cu dispozițiile art. 83² alin. 2 din legea menționată și nu nesocotește cele dispuse prin Decizia nr. 43 din 14 octombrie 2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în speță nefiind vorba de o analiză pe fond a cererii de eliberare din funcție a reclamantului.

Având în vedere argumentele mai sus relevate, a apreciat că hotărârea a cărei anulare o solicită reclamantul și implicit soluția de amânare a cererii de eliberare din funcție prin pensionare a acestuia dispusă de Comisia nr. 2 Procurori - „Resurse umane și organizare” din data de 31 martie 2020, au fost adoptate de către Comisie și de către Secția pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii în limitele competențelor ce revin acestora în această materie, neputând fi reținut vreun viciu de nelegalitate.

Având în vedere cele din precedent, a solicitat, în subsidiar, respingerea cererii ca neîntemeiată.

În dovedire a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, sens în care pârâtul a depus la dosar înscrisurile de la filele 33-64 dosar.

Examinând cu prioritate, potrivit dispozițiilor art. 248 Cod procedură civilă, excepția de inadmisibilitate invocată prin întâmpinare, Curtea, reține următoarele:

Coroborând probele cu înscrisuri administrate în cauză cu susținerile părților din cererea de chemare în judecată și din întâmpinare, instanța reține următoarea situație de fapt:

Prin Hotărârea nr.321/05.09.2012 a Secției pentru procurori din cadrul CSM s-a dispus numirea reclamantului în funcția de procuror șef Secție urmărire penală la Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, pe o perioadă de 3 ani, începând cu data de 05.09.2012.

Prin Hotărârea nr.393/30.06.2014 a Secției pentru procurori s-a dispus suspendarea din funcția de procuror a reclamantului începând cu data de 30.06.2014, ca urmare a rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus luarea măsurii arestării preventive împotriva sa, iar prin Hotărârea nr.617/16.10.2014 a Secției pentru procurori din cadrul CSM s-a dispus suspendarea din funcție a reclamantului începând cu data de 16.10.2014, ca urmare a trimiterii în judecată a acestuia pentru săvârșirea unor infracțiuni cu intenție.

La data de 10.10.2019, în soluționarea cererii formulate de reclamant și înregistrate la CSM sub nr.18370/20.09.2019, Secția pentru procurori a dispus, prin Hotărârea nr.820, încetarea măsurii suspendării sale din funcție, reclamantul revenind pe o funcție de execuție la Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, începând cu data de 10.10.2019.

Prin Hotărârea nr.22 din 09.01.2020 a Secției pentru procurori s-a dispus suspendarea din funcția de procuror a reclamantului, începând cu data de 19.12.2019, ca urmare a pronunțării încheierii penale nr.638 din 19.12.2019 a ÎCCJ care, în temeiul dispozițiilor art. 346 alin.4 din Codul de procedură penală, a constatat legalitatea sesizării instanței prin rechizitoriul 353/P/2013 din data de 3 octombrie 2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției și a dispus începerea judecății față de reclamantul din prezenta cauză.

Hotărârea nr.22 din 09.01.2020 a Secției pentru procurori a fost contestată de reclamant, iar prin sentința nr.52/16.06.2020 a Curții de Apel Suceava – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal din dosarul nr.138/39/2020, a fost admisă în parte acțiunea și s-a dispus anularea în parte a acestei hotărâri, în sensul înscrierii ca dată a începerii măsurii de suspendare, data de 09.01.2020 în loc de 19.12.2019. Împotriva acestei sentințe s-a declarat recurs, ce se află în prezent înregistrat pe rolul ÎCCJ -Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, cu termen de judecată la 26.05.2022.

Așadar, reclamantul este în prezent suspendat din funcție până la intervenirea uneia dintre situațiile prevăzute de art. 63 sau art.65 alin.1 lit. f) din Legea nr.303/2004, deci pe o perioadă de timp nedeterminată.

În aceste condiții, reclamantul a solicitat pârâtului, prin cererea înregistrată sub nr.5651/06.03.2020, eliberarea sa din funcție prin pensionare, începând cu data de 01.04.2020.

Solicitarea acestuia a fost analizată în ședința din data de 31.03.2020 a Comisiei nr.2 Procurori – „Resurse umane și organizare”, care a dispus amânarea soluționării cererii de eliberare a reclamantului din funcție prin pensionare până la data încetării cazului de suspendare.

Prin cererea înregistrată la CSM sub nr.11/5651/DRUO/08.05.2020 reclamantul a formulat plângere prealabilă împotriva minutei ședinței Comisiei nr.2 Procurori din data de 31.03.2020, plângere ce a fost respinsă prin Hotărârea nr.499 din 26.05.2020 a Secției pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, a cărei anulare se solicită prin acțiunea dedusă judecătii.

Pârâtul a invocat prin întâmpinare excepția inadmisibilității cererii, motivată, pe de o parte, de faptul că hotărârea contestată în cauză, prin care a fost respinsă plângerea prealabilă formulată de reclamant împotriva minutei ședinței Comisiei nr.2 Procurori din data de 31.03.2020, nu ar fi act administrativ în sensul prevederilor art.2 alin.1 lit. c) din Legea nr.554/2004, întrucât nu naște, nu modifică sau nu stinge raporturi juridice, în contextul în care, acțiunea în contencios administrativ ar trebui să vizeze actul administrativ vătămător, iar nu răspunsul autorității la plângerea prealabilă formulată împotriva acestuia, iar pe de altă parte, pârâtul consideră că inadmisibilitatea cererii derivă și din faptul că minuta ședinței Comisiei nr.2 Procurori din data de 31.03.2020, prin care s-a dispus amânarea cererii reclamantului de eliberare din funcție prin pensionare nu este act administrativ, pe același considerent, că nu dă naștere, nu modifică ori nu stinge raporturi juridice.

În soluționarea acestei excepții, Curtea consideră necesar a porni de la analiza răspunsului dat de Comisia nr.2 Procurori - „Resurse umane și organizare”, prin „Minuta” din 31.03.2020, cererii reclamantului de eliberare din funcție prin pensionare.

Sub acest aspect, Curtea este de acord cu punctul de vedere exprimat de reclamant, în sensul că amânarea soluționării cererii sale de pensionare, pe o perioadă nedeterminată, echivalează cu o veritabilă suspendare a soluționării cererii, în condițiile în care, din punct de vedere procedural, amânarea presupune stabilirea unui termen ulterior de soluționare a cererii, pe când suspendarea reprezintă o oprire temporară a demersului judiciar.

Or, suspendarea pe o perioadă nedeterminată a soluționării cererii reclamantului de eliberare din funcție prin pensionare nu reprezintă altceva decât o modalitate de soluționare provizorie a cererii formulate. Însă, pronunțarea unei soluții, fie ea și provizorie, asupra cererilor înaintate de magistrați, excede atribuțiilor conferite comisiilor de lucru din cadrul CSM de dispozițiile art.68 alin.1 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii din 3 decembrie 2018, act normativ dat în executarea și aplicarea prevederilor art.53 ind.1 alin.1 și 2 din Legea nr.317/2004. Potrivit acestor reglementări, comisiile de lucru au rol de *structuri pregătitoare de specialitate pentru secții*, de unde rezultă că, printre atribuțiile acestor comisii, se identifică analiza prealabilă a cererilor înaintate CSM, exprimarea unor puncte de vedere, îndeplinirea de acte premergătoare. Însă, comisiile de lucru nu au competența de a da soluții într-o cerere cu care este investită una dintre secțiile Consiliului Superior al Magistraturii.

În consecință, Curtea apreciază că, prin soluția pronunțată prin minuta din 31.03.2020 – de suspendare a cererii de pensionare până la încetarea cazului de suspendare din funcție a reclamantului -, Comisia nr.2 Procurori – „Resurse umane și organizare” și-a depășit atribuțiile conferite de reglementările în vigoare.

În ceea ce privește calificarea naturii juridice a minutei din 31.03.2020 a Comisiei nr.2 Procurori, Curtea observă poziția inconsecventă a pârâtului care, prin întâmpinarea formulată în cauză, consideră că această minută nu reprezintă un act administrativ în sensul definit prin dispozițiile art.2 alin.1 lit. c) din Legea nr.554/2004, întrucât amânarea soluționării unei cereri nu dă naștere, nu modifică și nu stinge raporturi juridice, iar prin considerentele Hotărârii nr.499/26 mai 2020, contestată în cauză, apreciază că soluția pronunțată de Comisia nr.2 Procurori modifică raporturi juridice născute prin formularea cererii de pensionare prin amânarea termenului de analizare a acesteia, astfel că minuta din 31 martie 2020 este act administrativ.

Dincolo de stabilirea naturii juridice a minutei din 31 martie 2020 a Comisiei nr.2 Procurori, Curtea, apreciind că soluția de suspendare a soluționării cererii de pensionare a reclamantului este de competența Secției pentru Procurori și nu a unei comisii de lucru din cadrul acesteia, consideră că, respingerea contestației petentului prin Hotărârea nr.499/26 mai 2020 – în condițiile în care, prin contestația formulată, s-a invocat și chestiunea pronunțării soluției de un organ necompetent și s-a solicitat Secției pentru procurori să analizeze cererea formulată, - nu reprezintă altceva decât exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței Secției

pentru procurori de a nu rezolva cererea reclamantului, aşadar un refuz nejustificat de soluţionare a cererii în sensul dispoziţiilor art.2 alin.1 lit. i) din Legea nr.554/2004, situaţie în care demersul judiciar al reclamantului este unul admisibil prin prisma prevederilor art.8 alin.1 teza a-II-a din Legea nr. 554/2004.

Acesta este motivul pentru care instanţa va respinge excepţia inadmisibilităţii acţiunii invocate prin întâmpinare, iar în conformitate cu prevederile art.18 alin.1 din legea contenciosului administrativ, va admite în parte acţiunea formulată, în sensul anulării Hotărârii nr. 499 din 26 mai 2020 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secţia pentru procurori şi obligării organului competent – pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii- Secţia pentru procurori - să procedeze la analizarea cererii reclamantului de eliberare din funcţie prin pensionare, iar în urma acestei analize, să pronunţe o soluţie, asigurându-se astfel dreptul reclamantului de acces la instanţă, precum şi la un proces echitabil, garantate de art. 6 din C.E.D.O.

Pentru aceste motive,

În numele Legii,

HOTĂRĂŞTE:

Respinge excepţia inadmisibilităţii acţiunii formulate.

Admite, în parte, acţiunea în contencios administrativ având ca obiect „anulare act administrativ” formulată de reclamantul Dîmbu Dumitru cu domiciliul procesual ales la Cabinet Avocat Bărbuţă Bogdan cu sediul profesional în municipiul Rădăuţi, Piaţa Unirii nr. 70, judeţul Suceava, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii – Secţia pentru procurori cu sediul în sectorul 6 al municipiului Bucureşti, Calea Plevnei nr. 141 B.

Anulează Hotărârea nr. 499 din 26 mai 2020 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secţia pentru procurori.

Obligă pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii- Secţia pentru procurori să procedeze la soluţionarea cererii reclamantului Dîmbu Dumitru de eliberare din funcţie prin pensionare.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Cererea de recurs se depune la Curtea de Apel Suceava.

Pronunţată la 15 martie 2021, prin punerea soluţiei la dispoziţia părţilor prin intermediul grefei instanţei.

Preşedinte,

Red. D.G.

Tehnored. M.O.S.

Ex. 4/07.04.2021

Stu